

B E T O ' L I R I

ISPALA

Prevela
Aleksandra Čabraja

■ Laguna ■

Naslov originala

Beth O'Leary

THE NO-SHOW

Copyright © 2022 Beth O'Leary Ltd

All rights reserved.

Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Bag

Šivon

Nema ga.

Šivon polako izdahne kroz nos. Trudi se da ostane mirna, ali to više liči na *besan bik* nego na *zen* stanje.

Zbog ovoga je otkazala doručak sa drugaricom. Uvila je kosu i namazala usne karminom i obrijala noge (ne samo do kolena već cele, za slučaj da on poželi da joj ispod stola pomiluje butinu).

A njega nema, jebote.

„Nisam besna“, govori ona Fioni. Razgovaraju preko video-poziva. Uvek razgovaraju preko video-poziva – Šivon je veliki pobornik moći kontakta pogledom. Takođe, želi da bar *neko* vidi kako ona božanstveno izgleda danas, makar to bila i samo njena cimerka. „Odustajem. On je muškarac, dakle, izneverio me je. Šta sam očekivala?“

„Imaš seksi šminku“, kaže Fiona, škiljeći u ekran. „Nema još ni devet ujutru, Šiv.“

Šivon slegne ramenima. Ona sedi u jednom od onih kafea koji se ponose svojom uvrnutošću, osobinom koja nju uvek duboko nervira kod bilo koga ili bilo čega, a na stolu ispred nje je polupopijena kafa sa duplom dozom ovsenog mleka. Da je

znala da će je neko ispaliti na Dan zaljubljenih, uzela bi pravo mleko. Šivon je veganka samo kad je dobro raspoložena.

„Kod nas je sve seksi“, kaže ona.

„Čak i na zajedničkom doručku?“

Zapravo nikada ranije nisu zajedno doručkovali. Ali kad mu je ona rekla da dolazi nakratko u London, on je rekao: *Da li bi, možda, htela da sutra doručuješ sa mnom...?* Poziv na zajednički doručak svakako je bio značajan – i to na Dan zaljubljenih, ništa manje. Uopšteno govoreći, njihovi sastanci su se uglavnom odvijali u njenoj hotelskoj sobi, obično posle jedanaest uveče; viđali su se prvog petka u mesecu, uz još poneki dan tu i tamo, ako bi ona bila u Londonu.

To je u redu. To je dovoljno. Šivon ne želi više od toga – on živi u Engleskoj, ona u Irskoj; oboje su vrlo zauzeti. Njihov aranžman savršeno funkcioniše.

„Jesi li sigurna da nećeš da sačekaš još pet?“, pita Fiona, dižući prefinjenu ruku do usana i progutavši zalogaj pahuljica. Ona sedi za njihovim kuhinjskim stolom, sa kosom još uvek upletenom u pletenicu koju nosi noću. „Možda samo malo kasni?“

Šivon oseti nalet čežnje za kućom, iako ju je napustila tek pre jednog dana. Nedostaje joj poznati limunasti miris njihove kuhinje, spokoj njihovog garderobera. Nedostaje joj ona verzija nje koja još nije napravila grešku nadajući se da će njen omiljeni muškarac za kres-kombinaciju možda ipak poželeti da bude nešto više.

Šivon pijucka svoju kafu najopuštenije što zna i ume. „Ma daj. Neće on doći“, kaže, sležući ramenima. „Pomirila sam se s tim.“

„Ne misliš li možda da si ga otpisala zato što...“

„Fi. Rekao je pola devet. Sad je deset do devet. Ispalio me je. Bolje bi bilo da...“ – ona proguta knedlu – „Prihvatim to i saberem se.“

„U redu“, kaže Fiona uzdišući. „Pa, popij kafu, priseti se da si sjajna i spremi se da danas grmiš.“ Kada izgovori *grmiš*,

na trenutak se oseti njen američki naglasak; ovih dana ona najčešće govori dablinskim naglaskom isto kao i Šivon. Kad su se njih dve upoznale kao osamnaestogodišnjakinje u školi glume pozorišta *Gejti*, Fiona je bila puna samopouzdanja i njujorškog naglaska, ali ju je deset godina neuspešnih audicija izmoždilo. Nema sreće, večita je zamena. Šivon čvrsto veruje da je ovo Fionina godina, kao što je verovala svake godine u poslednjoj deceniji.

„Kad ja nisam spremna da grmim? Molim te.“

Šivon zabacuje kosu upravo dok iza nje prolazi neki muškarac; on udara u njenu stolicu. Kafa mu se prodrma u ruci a majušna kap padne Šivon na rame. Upija se u crvenilo njene haljine, ostavljajući malu mrlju, dve male kapljice, poput tačke i zapete.

To po svemu liči na sudbinski susret. U deliću sekunde, dok se okreće, Šivon razmišlja o tome – on je zgodan, visok muškarac od kojeg biste očekivali da ima krupnog psa i da se glasno smeje. A onda on kaže:

„Gospode bože, iskopaćeš nekome oko tom kosom!“

A Šivon zaključuje: ne, previše je zlovoljna za krupne i uobražene muškarce koji se ne trude da joj se izvine zbog prosipanja kafe po firmiranoj haljini. U grudima joj se rasplamsava pravednički bes i ona je zahvalna zbog toga, čak oseća olakšanje – ovo je upravo ono što joj je potrebno.

Ona pruža ruku i sasvim blago dodiruje njegovu. On usporava korak, blago dižući obrve; ona na trenutak zastane pre nego što izgovori.

„Jeste li nameravali da kažete: *Veoma mi je žao?*“, pita ona. Glas joj je slađi od šećera.

„Oprezno, družo“, govori Fiona iz telefona, koji je sad naslonjen na klimavu saksiju od terakote na sredini stola.

On nije oprezan. Šivon je znala da neće biti.

„Zbog čega tačno treba da mi bude veoma žao, Zlatokosa?“, pita on. On prati njen pogled do mrlje od kafe na njenom

ramenu i srdačno i dobroćudno se nasmeje. Pretvara se da škilji, kao da tu nema šta da se vidi; trudi se da bude dopadljiv i da je bila u svom vedrom, veganskom raspoloženju, Šivon je mogla to da prihvati. Ali na žalost muškarca sa kafom, Šivon je upravo bila ispaljena na Dan zaljubljenih.

„Ova haljina je koštala skoro dve hiljade evra“, kaže ona. „Hoćete li da mi prebacite novac na račun, ili da plaćate na rate?“

On zabaci glavu i nasmeje se. Nekoliko parova ih gleda.

„Jako duhovito“, kaže on.

„Ja se ne šalim.“

Njemu osmeh iščezava i tek onda počinje ozbiljna priča. Isprva on diže glas; ona mu pokazuje haljinu na sajtu *NET-A-PORTER*; on se brecne i nazove je *jezičavom mladom damom*, što je odlično, jer joj tako daje municiju za još pet minuta paljbe a Fiona se smeje na ekranu njenog telefona, i na dobrih nekoliko trenutaka Šivon bezmalo zaboravlja da je sama u neprijatno uvrnutom kafiću i da joj dečko nije došao na sastanak.

„Brutalna si, Šiv“, kaže nežno Fiona kad se Šivon opet zavalu u stolicu.

Muškarac je besno otišao, bacivši joj na sto novčanicu od deset funti „za hemijsko čišćenje“. Svi bulje u nju. Šivon zabacuje sjajne plave uvojke zbog kojih je prepirka i počela i okreće se ka prozoru. Glavu gore. Isprsi se. Prekrsti noge.

Kad se tako okrene, samo Fiona vidi da se ona upinje da ne zaplače.

„Je li ti sad bolje?“, pita Fiona.

„Naravno. A bogatija sam za deset funti. Šta da naručim?“ Šivon šmrkće i uzima jelovnik sa drugog kraja stola. Pritom uoči vreme na svom ručnom satu: devet ujutru. Tek je devet ujutru, a ona već ima rekordno loš dan. „Možda ’uvek sunčana’ pržena jaja? Smuti od kelja ’sa osmehom’?“

Ona pljesne šakom po jelovniku i gurne ga nazad ka drugom kraju stola; par za susednim stolom se blago trgne i napeto je pogleda.

„Da me jebeš, ovo je stvarno najgore mesto na kojem bi neko mogao da te ispali na Dan zaljubljenih“, kaže ona. Vreli bes u njenim grudima je iščezao i sada je ostala samo teskoba, samotni bolni grč neprolivenih suza.

„Ne dozvoli da te to povredi“, kaže Fiona. „Ako te je ispalo, on je drkoš.“

„Jeste drkoš“, kaže gnevno Šivon, promuklim glasom.

Fiona začuti. Šivon podozreva da joj ona daje vremena da se pribere, zbog čega je još odlučnija da ne dozvoli da joj se ijedna od suza koje joj trenutno vise na trepavicama skotrlja niz obraze.

„Znam da ti je ovo važno, Šiv“, kaže oprezno Fiona. „Jesi li uopšte... Je li ti ovo bio prvi pravi sastanak posle Kilijana?“

Šivon se mršti, predajući se i brišući suze. „Šta, misliš da nisam bila na sastanku tri godine?“

Fiona samo strpljivo čeka; obe znaju da nije. Fiona bi ipak trebalo da zna da ne treba to da kaže. Konačno Fiona uzdahne i pita:

„Da li si ga onda otkočila?“

„Oh, otkočen je on. *Gotov* je“, kaže Šivon.

Proklinjaće on dan kada ju je ispalo. Šivon još ne zna zašto će ga proklinjati, ali saznaće. I njemu se to neće dopasti.

Miranda

Devet sati i tri minuta, i još se niko nije pojavio.

Miranda gricka unutrašnju stranu palca i naslanja se leđima na svoj auto, tapkajući stopalom po gumi. Zateže konjski rep. Proverava pertle. Pretura po rancu i proverava da li je sve tu: dve bočice s vodom, njen pribor za planinarenje, ručna testera koju su joj roditelji kupili za rođendan, s njenim imenom urezanim na dršci. Sve je uredno spremljeno i prisutno, i ništa nije volšebno nestalo iz njene torbe u nekom trenutku tokom dvadesetominutnog putovanja od njenog stana dovde.

U devet i sedam, konačno, čuje se krckanje guma po šljunku. Miranda se okreće kad vidi kako se zaustavlja Džejmijev kamion, svetlozelen, sa oznakom firme *Džej Dojl*. Mirandi srce u grudima kucka poput detlića, i ona se uspravi kad iz kamiona izađu Džejmi i ostali.

Džejmi joj prilazi, smešeci se. „Ej-Džeju, Spajkse, Treju, ovo je Miranda Roso“, kaže on.

Dva muškarca pogledaju Mirandu na način koji joj je već dobro poznat: napetim, nervoznim pogledom momaka kojima je izričito rečeno da ne smeju biti nepristojni. Trej je nizak i stamen, tužnih i duboko usađenih očiju. Spajks je za glavu viši

od Treja i građen kao ragbista, širokih grudi ispod pohabane i izbledele majice. Obojica joj klimnu glavom i odmah se okrenu ka stablu na uglu pored kojeg su se parkirali.

A zatim, tu je Ej-Džej. On Mirandu gleda sasvim drugačije: odmerava je pogledom muškarca koji je čuo reči „ne budi nepristojan prema novoj devojci“, i shvatio ih kao izazov.

Mirandu su upozorili na Ej-Džēja. On je momak na lošem glasu. *Taj Ej-Džej se više penje na žene nego na drveće*, rekao je Mirandi njen bivši šef kad je rekla da ide da se pridruži Džejmijevoj ekipi. *Ima lice anđela i srce krajnje bezosećajnog kućkinog sina*.

I tako je Miranda pripremljena za prodorne zelene oči, njegovu vilicu, mišićave, tetovirane ruke. Spremna je za njegovo dizanje obrva kad im se oči sretnu, za pogled koji kaže: *Žene poput tebe jedem za doručak*.

Međutim, nije *potpuno* pripremljena za malog kokapua* u njegovom naručju.

Ona se trgne i zagleda u psa. Ej-Džej ga miluje po glavi, neumorno, kao da je sasvim normalno nositi majušnog psića kada kreneš na posao.

„Ah, da, to je Rip“, kaže Džejmi, ne naročito oduševljen. „Novi pas. Navodno ne može da ostane sam kod kuće, je li tako, Ej-Džēju?“

„Pati od straha od odvajanja“, kaže Ej-Džej, dižući Ripa malo više na svoje široke, mišićave grudi.

Miranda se upinje da se ne nasmeši. Njen plan za ponašanje prema Ej-Džēju bio je da uopšte ne obraća pažnju na njega – shvatila je da je to obično najbolja strategija za nadmene tipove. Ali... *prokletstvo*, taj psić je baš sladak. Nikad nije mogla da odoli kućićima koji izgledaju kao plišane igračke, tako kovrdžavi i sa zatupastim njuškicama.

„Ćao, Ripe“, kaže ona, pružajući mu ruku da je onjuši. „Ćao, momče!“

* Engl.: *Cockapoo* – mešanac koker španijela i pudlice. (Prim. prev.)

Rip maše repićem na Ej-Džejovim grudima, a Miranda se trudi da se ne razneži.

„Sviđaš mu se“, kaže Ej-Džej medenim glasom, odmeravajući ponovo Mirandu od glave do pete, ali Mirandin mozak vuče kočnicu. Kuca je možda slatka, ali ona poklanja suviše pažnje telu muškarca koji ga drži u naručju. To nije nameravala.

„Ćao, momci“, kaže ona, otkidajući pogled s Ripa i usmerivši osmeh prema Treju i Spajksu. „Drago mi je što smo se upoznali.“

„Roso je opasan penjač“, kaže Džejmi, pljesnuvši Mirandu po leđima. „Trebalo je da je vidite tokom izazova spasavanja iz vazduha. Nikad nisam video da se neko tako brzo popeo na drvo. Imaš li svoj pribor za penjanje?“

„M-hm“, kaže Miranda, odmahujući glavom prema svom rancu.

„Šaljem te na važan posao“, kaže Džejmi. „Mušterija traži da se krošnja smanji za trećinu.“ On odmahne glavom prema visokoj brezi što je natkrilila vrt ispred velike kuće pred kojom su se parkirali. „Hoćeš li da pokažeš momcima kako se to radi?“

„Uvek“, kaže Miranda i čučne da otvori ranac i izvadi svoju opremu.

Nema ničeg uzbudljivijeg od penjanja na drvo.

Kad joj je bilo petnaest godina, Miranda se vraćala iz škole i čula neke ljude u daljini kako viču. Prateći te zvuke, stigla je do trojice arborista koji su se obučavali na poljoprivrednom fakultetu nešto dalje od njene srednje škole. Videla je niz borova, lepih i visokih, sa čijih su grana visili žuti i narandžasti konopci. Muškarci iznad nje peli su se po drveću kao Tarzani, hodajući po račvastim granama i obuhvatajući stablo koljenima, oslanjajući se na svoju opremu. Jedan od njih je čak visio i naglavačke.

Mirandi nikad ranije nije palo na pamet da bi neko mogao da živi od penjanja po drveću.

Instruktor ju je video kako ih posmatra i rekao joj za dan otvorenih vrata sledeće nedelje, kada će moći i sama to da pokuša ako je zainteresovana. Kad je jednom osetila kako oprema drži njenu težinu, kad je stigla do svoje prve grane i pogledala u tlo ispod sebe, penjanje joj se zavuklo pod kožu.

Deset godina kasnije ne samo da se izdržavala penjući se po drveću, radila je to *stvarno dobro*. I mada njeni roditelji s vremenom nisu ništa bolje razumeli zašto njihova najstarija kćerka želi da se bavi poslom tako opasnim da je već prvog dana posavetovana da uplati životno osiguranje, postepeno su se i preko volje navikli na to, pre svega zato što je svakome bilo očigledno koliko Miranda voli svoj posao.

Pošto se popne na brezu, zakačivši glavni konopac za najvišu granu tako da drži njenu težinu, Miranda zaboravlja na Treja i Spajksa i Ej-Džeja. Zaboravlja čak i na Kartera, njihov zajednički ručak i na presvlaku pažljivo složenu na dnu njenog ranca. Biti dvanaest metara visoko na drvetu istinski je zastrašujuće, koliko god da si iskusan, i dok to radiš, nema prostora *ni za šta* drugo. Tu ste samo ti i konopci i vetar i stablo, koje diše oko tebe i sprečava te da padneš.

Ej-Džej potkresuje živicu ispred kuće, dok mu Rip uzbuđeno skakuće oko nogu; Džejmi u prvi mah ostaje da drži Mirandu na oku, ali posle nekih pola sata odlazi da pomogne Ej-Džejju. Ostali momci rade na zemlji, dižu teške grane i ubacuju ih u mašinu za cepanje drva. Prepodne prolazi u grmljavini testera i oblacima piljevine.

Miranda se spušta niz glavni konopac i snažno se prizemlji, zarivajući pete u tlo pod drvetom. Konopac joj lako klizi, nijednom ne zapinje. Jutro je dobro prošlo. Kosa joj se izvukla iz konjskog repa; kada skine kacigu, pramenovi su joj zalepljeni za čelo.

„Nije loše“, kaže Ej-Džej, dok ona prolazi pored njega ka Džejmiju.

„Zdravo“, govori ona, smešeci se Džejmiju. „Je li sve u redu, gazda?“

„O, setih se!“ kaže Džejmi, uspravljajući se sa naručjem punim lešnikovih grana i sa sjajem u očima. Sada je u kasnim četrdesetim, ne penje se više tako hitro, niti se izlaže velikim opasnostima. Ali je još uvek bridak. Stvarno dobar arborista je zavisnik od adrenalina u pravoj meri. Ili previše zavisan, i vrlo srećne ruke. „Moraš da kreneš u pola jedan, je li tako? Imaš sastanak?“

Miranda otresa piljevinu sa svojih radnih pantalona. Ima tregere – zaštitne pantalone su krojene za muškarce i uvek su joj preširoke u struku. Drugarica koju je upoznala na kursu spasavanja iz vazduha posavetovala ju je da bi je tregeri mogli jednog dana spasti poniženja da joj pantalone spadnu.

„Da! Idemo na ručak“, kaže ona, pakujući motornu testeru i ubacujući je u Džejmijev kamion. „Znaš, *ipak* je danas Dan zaljubljenih.“

„Žena me je jutros podsetila na to“, kaže Džejmi, iskrivivši lice.

„Sastanak za ručak?“, dobacuje Ej-Džej iza njenih leđa.

Ona se ne okreće. „Moj dečko je hteo da se vidimo čim završim svoj prvi posao sa Džejmijem.“

„Ili možda ima rezervisan termin s nekom drugim ženom za uveče“, kaže Ej-Džej.

Miranda nema naročito kratak fitilj. Pretpostavlja da svako ko se ponaša kao drkadžija verovatno ima neki razlog za to, i da nema svrhe da pada u vatru. Međutim, takođe zna i da trpeljivost liči na slabost, naročito ako si žena. Ona proguta knedlu.

„Šta ti planiraš za uveče, Ej-Džej?“ pita ona, upućujući mu pogled dovoljno dug da uhvati njegov hitri poluosmeh kad je čuo to pitanje. „Sastanak sa nekom dobrom ribom?“

„Zavisi“, odgovara on.

„Od čega?“ Miranda raspušta kosu i prolazi prstima kroz nju. Kosa joj je tamna i gusta, talasasta oko lica, uvijena na krajevima i skoro uvek razbarušena.

„Od toga da li će mi Džejmi dozvoliti da te pozovem večeras na piće.“

„Ej-Džēju!“ , drekne Džejmi. „O čemu smo pričali dolazeći ovamo?“

Miranda na trenutak pogleda Ej-Džēja u oči. On je zadirkuje, ili je možda ispituje. Ali u njegovom pogledu krije se istinski plamen i Miranda u trenu shvata da bi on to stvarno uradio – izveo bi je na piće, a onda bi je odveo kući. Taj prezgodni, opasni muškarac.

Sve u svemu, prilično laskavo. Čak i ako ona zna da on jebe sve što hoda.

„Što da ne? Znam da si večeras slobodna“, kaže Ej-Džej, prekrstivši istetovirane ruke na grudima. Bicepsi su mu ogromni. Miranda je sasvim sigurna da je prekrstio ruke da bi ona to primetila.

Ona dignu glavu. „Nisam zainteresovana“, kaže, smešeći se. „Ali hvala.“ Ona se opet okrene Džejmiju. „Sutra u sedam ujutru, je li tako? Javićeš mi adresu porukom?“

„Nije zainteresovana!“ , ponavlja Džejmi. „Kada si poslednji put to čuo od neke devojke, Ej-Džēju?“

Ej-Džej slegne ramenima, saginjući se da uzme Ripa, a Miranda oseća njegov pogled na sebi dok se udaljava.

„Davno“, kaže on. „Ali ih uvek na kraju ubedim.“

Na to se Miranda nasmeje. „Ovu nećeš“, dobacuje mu ona vedro preko ramena. „Ja sam zauzeta.“

„A dečko te vodi na ručak“, dovikne joj Ej-Džej. „Baš imaš sreće.“

Baš ima sreće. Zapravo, često ne može da veruje koliko je srećna. Karter je tip momka za kojeg nikad ne bi pomislila da će pogledati devojku poput nje: on je tako *zreo*, ima dobro plaćen posao i nosi prava odela, krojena po meri. I božanstveno je zgodan. Otmeno zgodan, a ne kao sirovi Ej-Džej. Karter ima okrugle naočare i jaku, muževnu vilicu i osmeh koji te u trenu razoruža.